

Arrest

nr. 217 739 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A bus 6
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 2 juni 2009 in het huwelijk met S.A.C., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 20 juli 2009 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoeker verliet zijn echtgenote in september 2009.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 februari 2010 de beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 10 februari 2015 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 152 571 van 16 september 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Via een op 14 december 2015 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 17 maart 2016 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 21 november 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 21 november 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [O.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21.11.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 29.03.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten

en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verblijft op basis van een huwelijk werd beëindigd nadat werd vastgesteld dat betrokkene geen familiale cel vormde met zijn Belgische echtgenote. Bovendien is betrokkene sinds 2011 gescheiden van haar. Betrokkene beroept tegen deze beëindiging van verblijf werd negatief afgesloten door de RVV. Betrokkene voorbij huwelijk geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker op 29/09/2016 een laatst bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en derhalve hardnekkig niet aan de terugkeerverplichting zou voldoen en illegaal op het grondgebied wenst verder te verblijven. Uit onderzoek van het dossier zouden er aldus geen specifieke omstandigheden bestaande zijn die het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar zouden rechtvaardigen. Verzoeker verwijst voorts naar de bestreden beslissing in bijlage.

Verwerende partij onderzoekt in de bestreden beslissing niet dat verzoeker in België een gezinsleven heeft opgebouwd met zijn Belgische broer en diens gezin, die slechts op wandelafstand wonen van verzoeker in Stad Sint-Truiden.

Uit de bijgebrachte stukken in het AD blijkt immers dat verzoeker zijn Belgische broer in België verblijft.

Bovendien wordt in het administratief verslag uitdrukkelijk gestipuleerd dat verzoeker een broer heeft. Zij wo[on]den slechts op wandelafstand van elkaar en hadden dagdagelijks contact met elkaar met een bijzonder sterke afhankelijkheidsgraad tot gevolg. Verzoeker verblijft immers al jaren in België en in concreto in hetzelfde gemeente als zijn Belgische broer en diens gezin.

Verzoeker heeft in het kader van zijn een aanvraag ex art. 9bis vrw. aannemelijk gemaakt dat hij één gezin vormde met zijn Belgische broers en diens gezin.

Zijn broer heeft in het kader van zijn administratieve aanhouding zich zelfs meerdere malen aangeboden op het politiekantoor te Sint-Truiden.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat een verwijdering van verzoeker geen schending impliceert van art. 8 van het EVRM, doch onderzoekt dit gegeven niet nader in het kader van zijn huidige toestand. Verwerende partij verwijst naar een eerdere huwelijk in de bestreden beslissing dewelke ter zake niet relevant is.

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.V.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Deze staat in casu onstuitbaar vast en wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EV[R]M is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu onstuitbaar het geval is. Dit gegeven wordt tevens niet betwist in de bestreden beslissing.

Er kan worden geconcludeerd dat verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat er geen schending kan plaatsvinden van art. 8 EVRM aangezien deze verwijdering slechts tijdelijk is volstaat in casu niet temeer daar men verwijst naar een eerdere huwelijk van verzoeker.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met deze bepaling rekening heeft gehouden. Verweerder heeft immers uitdrukkelijk naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet verwezen en toegelicht waarom hij oordeelde dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar aangewezen was. Hij heeft hierbij geduid dat verzoeker niet langer een gezin vormt met zijn echtgenote en ook reeds uit de echt is gescheiden. Hij heeft tevens gesteld dat de terugkeer van verzoeker naar zijn land van oorsprong geen breuk van de familiale relaties impliceert. Daarnaast heeft verweerder gesteld dat hij gelet op het belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole en rekening houdende met de hardnekkigheid waarmee verzoeker poogde illegaal in het Rijk te blijven een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel acht. Hij benadrukte geen specifieke omstandigheid waar te nemen die hem er had toe kunnen brengen te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur.

Verzoeker zet uiteen dat hij verweerder meermaals in kennis stelde van het feit dat hij op wandelafstand van zijn broer woonde en dat hij zijn broer en diens gezinsleden regelmatig zag. Hij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat verweerder de bepalingen van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Het feit dat verzoeker zelf voorhoudt een groot belang te hechten aan de relatie met zijn broer impliceert immers niet dat verweerder deze relatie, gezien de andere gegevens waarover hij beschikte, als een specifieke omstandigheid, in de zin van voormelde wetsbepaling, diende te beschouwen die hem er had moeten toe brengen te kiezen voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur. Hierbij moet worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker en diens broer, die afzonderlijk woonden, een relatie hebben die van die aard is dat kon worden verwacht dat verweerder er een grotere aandacht aan zou besteden. Verzoeker toont geenszins aan dat hij en zijn broer een echte gezinscel vormden of dat er sprake is van een band die dusdanig hecht is dat deze onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM kan vallen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker meerderjarig is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige familieleden kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een ernstige vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker bewijst deze afhankelijkheid evenwel niet. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarentegen dat hij volledig autonoom kan functioneren. Verder moet nog worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, Javeed/Nederland) heeft bevestigd dat uit het louter bestaan van normale emotionele banden tussen familieleden geen vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en de persoon van wie hij stelt dat het zijn broer is en diens gezin dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 26 november 2013, nr. 1785/08, Vasquez/Zwitserland). Verzoeker toont niet aan dat verweerder enig beschermenswaardig aspect van zijn privé-, gezins- of familieleven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten, dat verweerder zijn situatie incorrect heeft ingeschat, kennelijk onredelijk optrad of geen in casu passend onderzoek doorvoerde.

Een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens

HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

2.2.3. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK